Kṛṣṇa-Karṇāmṛtam I.104

Bilvamaṅgala

Till tyska med kommentarer

Svāmī Sadānanda Dāsa

Indien 1945

Till svenska samt © Kid Samuelsson 2014

Senast ändrad 4 oktober 2025

För bhaktan ter sig varje försök att tänka eller göra något som meningslöst så länge sakligt och konkret *varje livsyttring från hans väsen inte sker för att glädja och tillfredsställa Gud*. En verklig aktning för det gudomliga i människan, en lidelsefri kunskap om vårt sanna väsen, tillkännager vår bestämmelse, vårt syfte och mål som människa: att från evighet till evighet tjäna allt medvetandes gudomliga medelpunkt, och med kärleksfull, kunskapsrik entusiasm viga våra liv åt Honom, gestalten av yttersta och högsta skönhet. Detta är förutsättningen för ett äkta liv som människa, utan skam och utan nedvärdering av människans värde.

Bhaktan glädjer sig för vår jords kommande historiska framtids skull, om försöket görs att åtminstone i det yttre eliminera godtycklighet och våldsgärningar från det politiska och sociala livet, att skydda den fria andliga och religiösa utvecklingen för den enskilde såväl som för kultiska gemenskaper från övergrepp av förvirrade fanatiker från alla schatteringar och initiera ett mänsklighetens yttre broderskap.

Som ett alla förhoppningar krossande stenblock över sitt hjärta känner emellertid bhaktan det gigantiska misstaget hos människan, som menar att hon lever och tänker för sin egen skull, att naturkrafterna verkar och gestaltar och att historiens vingslag slår för hennes skull, för människans skull.

Ingen förmår att låta de krafter som utgår från gestalten av den yttersta och djupaste skönheten hos Gudomen, från allt livs medelpunkt, Śrī Kṛṣṇa[1], gestaltas i sitt eget dagliga liv, eller att med orädd säker stämma genom sina ord och sitt tänkande göra dessa krafter kännbara och urskiljbara för medmänniskorna, ingen som själv aldrig strävat efter att förstå dessa krafter, att låta dessa verka i sig, att tänka och handla genom dessa, för Kṛṣṇas glädjes skull. Hur skulle hon kunna

---

[1] śrī = skönhet; kṛṣṇa = medelpunkt

detta, då hon ju inte ens vågar anta existensen av ett verkligt varande gudomligt ursprung till sitt eget vara och allt levandes vara?

På den tiden, då den mest betydelsefulla företrädaren för bhakti i Indien i vår tid, Bhaktisiddhānta Sarasvatī, min lärare, blev informerad om att det i Tyskland år 1934 inte längre fanns någon plats för Kṛṣṇa-bhakti-kulten (Caitanya-kulten), sade han att Tyskland därmed avsiktligt hade vänt sig bort från allt varas medelpunkt och att ett folk röner samma öde som en enskild individ då det försöker vända sig bort från den upprätthållande och bärande medelpunkten. Han betonade: snabbt går såväl den enskilde som folket mot sin inre förstörelse och upplösning, eftersom deras liv blivit utan mening.

Som ett stycke kosmiskt stoff, som kommit ur sin bana och förlorat kontakten med det hittillsvarande kraftcentrets tilldragande kraft, skjuter genom rymden tills det slutligen splittras i livlösa partiklar som faller ned på någon fjärran himlakropp, så är varje människoliv och varje folk som vill leva för sin egen skull och frigöra sig från allt varas gudomliga medelpunkt, Shri Krishna.

I ett gammalt sanskritverk, Kṛṣṇa-Karṇāmṛtam, vars verser sjungs mycket av ädla människor i Sydindien och som skänker tröst och kraft åt mången äkta vän av Gud, heter det:

premadaṁ ca me kāmadaṁ ca me
vedanaṁ ca me vaibhavaṁ ca me
jīvanaṁ ca me jīvitaṁ ca me
daivataṁ ca me deva nāparam (104)

(Dig, oh Śrī Kṛṣṇa),
som skänker mig kärlek,
som skänker mig uppfyllelsen
av mina Önskningar,
som skänker mig Känsla,
som skänker mig Kunskap,
som skänker mig Liv,
som skänker mig Näring,
som skänker mig Ljus,
oh Gud (Dig söker jag),

och ingenting annat
(endast Dig tjänar jag).

Detta innebär: Du, Śrī Kṛṣṇa, Du som är Urgestalten av all skönhet, Du skänker mig begeistrad, hänförande kärlek (*prema*) till Dig Själv och till det gudomliga i allt som är. Och eftersom Du skänker mig den högsta frukten och livets högsta syfte överhuvudtaget är du *kāmada* eller Den som uppfyller allt jag önskar, ty ingenting annat önskar jag, än att den från Dig utgående och till Dig hänförande kärlekskraften, som utgår från Din skönhet, ska uppfylla mitt liv och vara så stark att den genom mig i kärleksfull ödmjukhet ska fås att slå rot och utvecklas i andra människor.

Jag vill ingenting känna (*vedanam*), förutom den lycka, glädje och lidande som kommer mig till del i mitt tjänande av Dig, och därigenom i erfarandet av Ditt väsen och uppenbarandet av Din gestalt. Och varande sådan är Du min kunskap (*vedanam*; annan betydelse) och min insikt, ty tack vare Din nåd och kraft förmår jag inte känna någonting som skulle vara lösgjort från Dig. Allt vad jag känner och erfar står för mig i innersta sammanhang med Dig – även om människorna omkring mig inte vet något om detta och inte anar att ingenting sker om det inte är för Din skull och för att intensifiera erfarandet av Din Egen inre natur.

Din storhet och makt av skönhet och kraft (*vaibhavam*), och min egen oförmåga att göra och tänka allt för Din skull, samt leda andra människor till samma glädjerika kunskap, gör mig beskedlig.

Och ändå, då jag ser tillbaka på mitt liv, de olika banorna för min egen strävan fram till Dig, tycks det mig som ett under, något obegripligt sällsamt att jag – i min omvärlds malström och i mitt eget inres tumult, vilka båda rör sig med förskräckande hastighet bort från Dig till den gränslösa och ohållbara osäkerheten och obestämdheten – ändå fann denna kraft av vaibhavam. Och den kommer från Dig och är Din kraft, den härliga dragningskraften, som jag först omedvetet, senare medvetet upplevde i mig själv. Den gjorde det möjligt för mig att mot all sannolikhet trotsa hindren, och i min inre vilja att nå fram till Dig, hävda sig mot den från Dig bortryckande strömmen.

Du är mitt liv (*jīvanam*), för i den grad jag rör mig framåt mot Dig och i andra människor kan uppväcka ett intresse för en sådan rörelse mot medelpunkten, i

samma grad erfar jag att jag lever för Din skull. Då jag blickar tillbaka på mitt eget förflutna, tycks mig ett liv som *inte* levs för Din skull, som döden. Och vore jag lösryckt från Dig, så vore jag som ett litet mörkt stycke kosmiskt stoff, som genom centrifugalkraften ryckts loss från urgrunden och nu rusar fram genom fjärran världar, för att snart förlora resten av sin glöd, som dock inte stammar ur stoffet självt, och som snart meningslöst förgås.

Därför är Du näring (*jīvitam*) för mig. Allt som inte är Du förmår inte nära mig. Och mustlöst, torrt och osmältbart har gärningarna och pladdret från de människor som inte kretsar kring Dig, blivit mig. Du är ljuset (*daivatam*), det strålande. Du är idealet för manlig skönhet. Och vart jag än viger mig åt Dig och den ena eller andra strålen från Din lysande gestalt blir mig synlig, erhåller mitt eget liv, mitt tänkande och handlande, en avglans av denna i skönheten i tjänandet av Dig.

Du Gudom (*deva*) är allt och jag vägrar att i fruktan eller tillbedjan böja mig inför någon annan, att låta mig tvingas att älska något annat eller ägna mig åt detta. Jag vill ingenting annat älska än Dig Själv. Och för dem som inte vill veta och ana något om Dig, har diktaren skrivit orden på slutet: ingenting annat (*nāparam*; na aparam). Det betyder bl.a., att det andra, nämligen det som ligger bortom, utanför Dig, eller det i vars medelpunkt Du inte står, *ingenting* är.

Allt verkligt varande grundar i Dig, verkar genom Dig, utifrån Dig och till Dig. Den som inte låter sig gripas av den bedårande begeistringen för de saker och tankar som tycks de Krishna fjärran människorna så betydelsfulla, den som vet att dessa ting inte är värda att vara och att de, betraktade utan lidelse, därför att de är utan mening, i ordets egentliga bemärkelse alls inte är, utan bara synes vara.

Bhaktan vet att det bara är drömmar då han för sig utmålar en människovärld, i vilken den ene hjälper den andre att leva ett meningsfullt liv för Krishnas glädjes skull, och att han och andra skingrade bhaktas får låta sig nöja med att vara tämligen isolerade och ensamma. Men han vet också att det bara finns *en* lösning på alla frågor i hans eget liv och i alla andras: att fullända sig själv i dedikationen till Gud, medan medmänniskorna – även om de vänder sig bort från honom och till och med hånar honom – dock omedvetet blir berörda av den i honom verkande kraften. Och det är verkligen dessa få kraftcentra och kraftsändare, som dolda i de mest sällsamma gestalter, och omedvetet för de andra, påverkar mänskligheten

öde. Och som i ett kraftparallellogram den övervägande delen av mänskligheten strävar bort från Gud, medan det är en skrattretande liten del som verkligen strävar till Honom, så blir resultatet en rörelse, som utifrån sett, endast strävar mot etiska och humanitära ideal, ty mer än etik och moral förmår denna ringa kraft från den enskilde inte frambringa i de som är bortvända från Gud.

Även om utformandet av en ny, bättre politisk och social värld inte baseras på livets yttersta och djupaste motiv, så är detta ändå det som indisk filosofi kallar naimittika dharma (en tidsbestämd världsordning). Och ett sådant, av humanitära och etiska motiv buret samhälle, är för den enskilde och samhället i stort förutsättningen för en möjlighet till påverkan och en möjlighet att bli gripen av djupare och mer väsentliga motiv.